

KOPECZKY LÁSZLÓ

HUSZONKETTŐ

UTÁNAM A KÉRDŐJEL

Béke! . . . Béke!
Győzött a kitartás,
Mégkönnyebbül a szív és vidéke,
Ünnep ez, veres farbás!

Ezentúl hát
A hírközlő eufóriás erupciókat fog ontani?
Alig hiszem,
Hiszen, ahogy szokták mondani:
Agresszió? . . . Halál?
Aki keres, az talál.

ALTALLÉPVÉN A KÜSZÖBÖN

Bízni kell,
Bízni szép,
Anélkül, hogy rontanád
A papok businessét
A túlzott önbizalomnak,
Ámbátor
Rosszul leszel a szagától,
Drukkolj a Jóért,
A Rossza az jön magától.

Bízni kell,
Bízni jó,
Elég úszóleckét venni,
Ha már süllyed a hajó,

Optimizmusban
A legjobb formád hozzad,
Egyszer csak elmúlik a Rossz,
S marad, mi volt:
A még rosszabb.

Bízni kell,
Bízni végig,
Ha új esztendővel
Cseréled a régit.
A remény nem szalagdísz,
Girland a síváron,
Csak annyit mondok, Sors:
Ha beledöglök is,
A Jót kivárom!

NÓTA, DE NEM OLYAN . . .

Olyan az, mintha csiklandoznák
A fatalpat,

Mikor jegyzéket váltanak
A hatalmak.

Ne ijedjél meg,
Sors, ó,
Ez csak afféle
Falra hányt borsó.

Felöntve, hogy leérjen,
Aljáig az ívnek,
Történelmi blabla,
Agresszív küldi — agresszívnek...

VARIÁCIÓK UGYANARRA A TÉMÁRA

I. variáció

Mondják:
»A forradalom felfalja
Gyermekeit!«
No itt
Válaszom csak ennyi:
Az a jó,
Ha van mit enni!

II. variáció

»A forradalom
Felfalja gyermekeit!«
Így a mondás,
S ebből vajon
Mi következik?
... Gyomorrontás.

REKVIEM CIVILEKÉRT

»Fegyvert s vitézt útálok...«

Vádollak, ostoba emberiség,
Mert tetszelepsz a logika mezében,
S közben ott a fegyver
Minden eszelős kezében.

»Hadd játsszék, majd megunja.«
Nem unja! A vérontás mámor,
Könnyen gyullad, kinek szíve tűz,
S a feje fából.

Úss a kezére, pofozd fel,
Vagy tanítsd szeretni,
De az ég szerelmére, meddig fogsz még
Egy géppuskás gyilkost hősnek nevezni?!

MI VOLT ...

Mi volt az élet az évezred-mezsgyén?
Ki mondja meg a jövőnek,
Hisz kusza, búvópatak-hangú
Igricek jönnek.
Egy se Tinódi Lantos Sebestyén.
Mégsem félek. Ráhibáznak egyből:
A Hisztériás Énekből.

A KOLDULÁS MŰVÉSZETE

Háborús heggel
És »Isten fizesse meg«-gel,
Falábbal, fekete szemüveggel,
Merthogy szájalomkeltésnek oly talmi,
Éhen lehet halni.

A kies
táj, hát már főleg ilyes:
Emitt egy Madonna,
Lesütött tekintetű,
A kaucsuk Jézuska popsiján betű:
Made in Honkong.
Amott egy clochard,
Szakállán — süllyedj, holdkompl —
Gumitetű.

A XXI. SZÁZAD ETIKADIVATJA FELE

Mindenkiék ügye,
Már csak nem is sajog,
Szívből máshoz
Nem indulnak hajók,

Néki egy miting is
Csak mise,
Akkora a hite,
Hogy nem érdemes
Elveszteni se.

TESTVÉREIM A RÍMBEN

Mondották volt, hogy
Küzdve küzdj
És bizva bízzál.
Persze, te azt hitted,

A házhoz piz áll,
Ehelyett gazdagodtál
Eszmei síkon
Közhelyet taposva laposra.

FOHÁSZ

Jere, költő,
Verd fel a lelkem,
Mert ez a hajsza
Egészen eiken.

Pénz, hír státus
Meglesz lassan,

Csak erőm nem elég hozzá,
Hogy abba hagyhassam.

És felver a költő,
Árad majd malasztja,
Ha közben őt meg a köz
Éhen nem halasztja.

KÖLTŐ

Öreg és vidéki,
Romházi, szükközi,
De még a pocsolya is lehet szép,
Ha a kék eget tükrözi,

S ha megunja a külső-belső hajsztát,
Lecsapja tollát:
»Tragédia kell, — hát itt van, nesztek!«
Mindennek vége . . . Rendesen élni kezdek.

OPPORTUNISTA

Vennék egy rinocéroszt
Bármilyen áron,
Mert ő az én irodalmi ideálom.

Ha vastag lenne bőröm,
Elégedett rőffenést hallatnék minden dalban,
Észre sem venném, hogy az orromon szarv van.

DILEMMA

Törpék közt óriás,
Óriás közt törpe,
Mindig ez a tudat gyötörte.

Nem harmonikázik már,
De nyugodt, mióta kiötölte,
Hogy a törpék közt is törpe.

DOLCE FARNIENTE

Mézes barackot szürcsölni,
Alkonyatkor hallgatni Bachot,
Arcot rózsaszíromba temetni,
Harsogva az éjben:
»Apáge mindenki!
Szabadságon vagyok!«

Bársonyfotelben
Verset morzsolni,
Sebesen falni prózát,
Miki egeret, Shakespeare-t,
Luxemburg Rosát,
Álomba hullni,

Néma vekkernél kelni,
Hetet-havat összeénekelni,
S hallgatni estig,
Miközben a szomszéd
Kerítését festik.

Vagy mint kinek a mellében ásnak,
Sóhajtni mindjárt másnap:
»Ugye be jó
Volna, te ló,
Egy kis meló! ...«

MÉG MINDIG A KÜSZÖBÖN

Ülök szárnyszegetten,
Sok ezer sor megettem,
Folytassam,
Vagy hagyjam abba lassan?

Változott akár egy cseppet,
Akin elvertem a port,
Vagy miközben a Floki zord éji dala szól,
A karaván tova araszol?

S amit a forrófejű legjobban utál:
Hogy csak az idő mutál,
Pedig az is már valami lenne,
Hogy magam változnék benne.

KARRIERECSKE

S kérditek,
Mi lett az ifjonti lázból?
Az ígéret beérett,
Vagy egészen új arcot lehet kenni
A lekopot mázból?

Nos... semmi,
Nem csináltam nagyot,
Győztem-verték a hosszú tusában,
Szólista vagyok
Az énekes halottak kórusában.

AKI BÍRJA, ÍRJA...

Nagyregény, színmű, eposz
Az agyból egyszer majd csak kipattan.
Ne egyétek magatokat miattam,
A jövő műköbe vés,
És én nem voltam egy rossz befektetés.

Csak most ... Egy kézfogást,
Egy biztató veregetés a vállon,
Ne várjátok ezzel meg
A halálom ...

NÉGYSZEMKÖZT SAJÁT MAGADDAL

Alkottál
Veritékből, vérből, nyálból,
Azt hitted, kicsikarhatol
Egy döntetlent a Haláltól.

Bizony, mikor köhögő motorodnak
A hiúság gázt ad,
Észre sem veszed, hogy az Everestet
Felülről lefelé másztad.

Legtöbbször sajnós úgy érzed,
Életed tisztára meddő,
Nem is egy nagy nulla voltál,
De éppenséggel — kettő ...

MEMÓRIÁN INNEN

S ha meghal valaki,
Házhoz megy a bánat,
Szár az lelkekből is
A gyász bőven árad.

Kiderül: jó voltál,
A hazát nagy veszteség érte,
Műved kőbe vésted,
Nem fércbe.

Nagy beszéd, sok fekete kalap,
Koszorú-özön,
Lám, csak az életed kísérte
Teljes közöny.

Te pedig némán fekszel,
Posztumusz sóhajodban sem öröm, sem méreg:
»Mondják csak, elvtársak,
Én aztán ráérek!«

TÉPELŐDÉS

Kegyetlen idő,
Hogy kiforgatsz
Pillanataimból,
Már soha futni

Nem fogunk
Együtt mi.
Az óra üt,
És én nem tudok
Visszaütni.

VÉGMOTTÓ

Már az is valami, hogy az vagy, ami.
Nos, bárhogy hass és alkoss,
Csak az ellenségeid számát tudod gyarapítani.

VÉGEKNEK VÉGÉN

Harsona . . .
Angyalok kara . . .
Remegve figyel milliárd lélek,
Csattan az Úr hangja zordul:
Felhangzik az utolsó ítélet,
S rá egy: »Fúj bíró!« a hátsó sorbul.

